

TITULUS XII.

De Societatibus Secretis.

CAPUT UNICUM.

511. Societates Secretas, quæ in tenebris se occultant, ut adversus Ecclesiæ vel civilis societatis bonum securius moliantur, semper damnavit Ecclesia Catholica. Liberorum enim Muratorum sectam, seu Masonicam, jam inde ab anno 1738 edita Constitutione Apostolica Romanus Pontifex Clemens XII.¹ gravissima censura notavit: quæ sententia deinde per Summos Pontifices Benedictum XIV., Pium VII., Leonem XII., et Pium VIII. specialibus Constitutionibus renovata, confirmata, et ampliata fuit.

512. Neque neglexit Pontifex feliciter regnans huic gravissimo nostrorum temporum malo, omni quo posset modo occurrere. Nam in speciali hac super re Allocutione, eam esse Ecclesiæ mentem declarat, ut Masonica "aliæque ejusdem generis Societates, quæ specie tenus diversæ in dies coalescunt, quæque contra Ecclesiam vel legitimas potestates seu palam seu clandestine machinantur,"² reprobentur prorsus ac condemnentur. Simul vero iis aggregati, vel quomodocumque faventes, gravissimis plectuntur Ecclesiæ penis, nominatim

¹ Const. In eminenti, die 28. April., 1738.

² Ex Allocut. Pii PP. IX., in Consist. Secr., 25 Sep., 1865.

vero excommunicatione, ipso facto incurrendâ, a qua absolutionem extra mortis articulum, nonnisi ab ipso Romano Pontifice, vel ab illo delegatis obtinere possunt. Quas quidem Cathedræ Principales declarationes debita cum reverentia suscipientes, harum provinciarum Antistites, jam in Concilio Baltimorensi IV., decreto septimo, arcere conati erant fideles sibi commissos a tenebrosis hujusmodi sectis; quod decretum hisce verbis prolatum fuit:

513. Propter gravissimas rationes vetuerunt SS. Pontifices, ne fideles Secretas Societates quovis nomine nuncupatas ineant, jurejurando sese adstringentes ad arcana servanda. Nam fœdera hujusmodi clanculum inita, mali suspicionem et periculum præ se ferunt, et jusjurandum temere adhibetur. Idcirco monemus sacerdotes omnes, neminem posse absolutione sacramentali donari, nisi ab hujusmodi Societatibus prorsus recedat. Hortamur autem, et in Domino obsecramus fideles omnes, ut occulta illa fœdera omnino declinent, mente revolventes se Christi membra esse, et Ecclesiæ quæ mater nostra est mandatis teneri, eosque ut filios lucis debere ambulare, juxta sanctissima et divina illa documenta quæ Christus Dominus tradidit.¹

514. Cum autem de sensu, quo Constitutiones Pontificiæ intelligendæ essent, omnes non prorsus convenirent, Franciscus Patritius Kenrick, Philadelphiensis tunc Antistes, S. Sedem consuluit de "Sociis Singularibus," (vulgo Odd Fellows) necnon de Filiis Temperantiæ, et aliis ejusmodi cœtibus, hanc proponens dubitationem: "Utrum cœtus illi pro vetitis habendi sint, qui profitentur se nihil adversus religionem moliri vel civilem rempublicam, licet occultum ineant fœdus juramento firmatum, vel alias se obligent ad arcanum?" Sacra autem Congregatio Inquisitionis, die 21. Aug., 1850, respondendum illi decrevit: "Comprehendi Bullis Pontificiis."²

¹ Balt., Num. 55. Jam inde ab anno 1810, in Baltimorensi Conventu, damnatæ fuerant hujusmodi Societates. Vid. Appendicem.

² Vide Responsum integrum, in Appendice.

515. Verum cum difficultates apud nos exortæ sint, ex eo quod plures sint operariorum, aliique hujusmodi cœtus, de quibus dubitatur an comprehendantur sub damnatione sæpius contra Societates Secretas a Summis Pontificibus lata, præstat rationes ob quas occultæ Societates huic judicio subjectæ sint, ipsissimis Pontificum verbis referre.

516. Jam vero Benedictus XIV., in Constitutione Apostolica, quæ incipit *Providas*,¹ hujus sententiæ causas luculenter enarrat. Hæc autem ex Benedicti Constitutione deprimuntur:

“Porro inter gravissimas præfatæ prohibitionis et damnationis causas, in præinserta Constitutione² enunciatas, una est, quod in hujusmodi Societatibus et conventiculis, cujuscumque religionis ac sectæ homines invicem consociantur; quâ ex re satis patet, quam magna perniciæ Catholicæ Religionis puritati inferri valeat. Altera est arctum et impervium secreti foedus, quo occultantur ea, quæ in hujusmodi conventiculis fiunt, quibus proinde ea sententia merito aptari potest, quam Cæcilius Natalis apud Minucium Felicem in causa nimirum diversa protulit: ‘Honestæ semper publico gaudent, scelera secreta sunt.’ Tertia est jusjurandum, quo se hujusmodi secreto inviolabiliter servando adstringunt, quasi liceat alicui cujuslibet promissionis aut juramenti obtentu se tueri, quominus a legitima potestate interrogatus omnia fateri teneatur, quæcumque exquiruntur ad dignoscendum an aliquid in hujusmodi conventibus fiat quod sit contra Religionis, aut Reipublicæ statum, et leges. * * * * * Ultima demum, quod apud prudentes et probos viros eadem Societates et Aggregationes male audirent, eorumque judicio quicumque eisdem nomina darent, pravitatis et perversionis notam incurrerent.”

517. Quibus quidem consentanea prorsus sunt, quæ in

¹ XV. Kal., Apr., 1751.

² Scil. Clementis XII., an. 1738.

Allocutione in Consistorio Secreto, 25 Sept., 1865, habita, in eandem sententiam protulit Summus Pontifex, Pius IX.¹

518. Ut vero omnis prorsus dubitandi auferatur locus, hic promulgari volumus Decretum S. Congregationis Inquisitionis, Fer. IV. 15 Aug., 1846, de Mandato Sanctissimi Domini Nostri ab E^mo Præfecto S. Congregationis de Propaganda Fide, sub die 13. Julii, 1865, jam quibusdam ex nobis significatum, cujus tenor est is qui sequitur: “Societates occultæ, de quibus in Pontificiis Constitutionibus sermo est, eæ omnes intelliguntur, quæ adversus Ecclesiam vel Gubernium sibi aliquid proponunt, exigant vel non exigant a suis asseclis juramentum de secreto servando.”

519. Quibus accurate perpensis, Nobis quidem nulla apparet ratio, ob quam prohibitio Ecclesiæ adversus Masonicam aliasque occultas sectas, ad illas extendatur operariorum Sodalitates, quas non constat aliud sibi proponere quam sociorum in propria arte exercenda mutuam tutelam ac juvamen. Cavendum tamen, ne sub hoc prætextu quidpiam admittatur, quod sectis damnatis faveat; neve operarii, qui his Societatibus nomen dant, pravis subdolisque malorum hominum artibus inducantur, ut contra justitiæ leges, laborem ab ipsis debitum subtrahant, vel alio quovis modo, eorum quibus subjiciuntur, jura lædant. Quæ tamen omnia nullo modo ita intelligi volumus, ut vel toleratæ habeantur illæ Societates, cujuscumque naturæ sint, in quibus socii ab ipso ingressu jurejurando se obligant ad obtemperandum iis, quæ a cœtus superioribus jussa forte fuerint, vel etiam secreti ineunt foedus, quod neque interrogante legitima potestate violari impune possit. Illi etiam cœtus prorsus illiciti sunt, in quibus ita arcto foedere in mutuam defensionem conjunguntur socii, ut exinde oriatur turbarum vel cædium periculum.

520. In mentem insuper revocandam ducimus sapientissimam Summi Pontificis provisionem, quæ Literis jam citatis

E^mi Præfecti S. Congregationis de Propaganda Fide nobis communicata fuit: “Voluit præterea Sanctitas sua, ut Tibi subjungeretur, recurrendum esse ad Sanctam Sedem, et quidem omnibus adamussim expositis rerum adjunctis, si quæ forte difficultates in applicatione prædicti Decreti inveniantur.” Quibus verbis, cum novas quæstiones quæ de occultis sectis forte exurgere possunt, suo iudicio dirimi voluerit Sancta Sedes, nolumus ut in posterum ullus in hisce Provinciis, in quâvis Ecclesiastica dignitate constitutus, nominatim Societatem damnet, nisi certo et præter omne dubium constet eam ex iis esse, quæ Constitutionibus Pontificiis, prout a Sacra Congregatione Inquisitionis applicatæ sunt, comprehenduntur. Si vero eæ fuerint circumstantiæ, ut ulteriorem expositionem doctrinæ jam traditæ postulare videantur, pro ea, “omnibus adamussim expositis rerum adjunctis,” recurrendum esse monemus ad Sanctam Sedem, cujus sapientissimo iudicio omnes pleno animo ac corde morem geremus.¹

521. Monemus vero fideles nobis creditos, et in Domino hortamur et obsecramus, ut damnatis sectis prædictis omnino abstineant. Ut enim jam inclamavit Romanus Pontifex Leo XII.: “Pro certo habete, neminem earum participem sectarum esse posse, quin gravissimi flagitii reus sit; eorumque verba ab auribus repellite, qui ut vestræ in gradus suarum sectarum inferiores cooptationi assentiamini, vehementer affirmant, nihil in gradibus illis admitti quod rationi, nihil quod religioni adversetur, imo nihil vel prædicari vel perfici, quod non sanctum, quod non rectum, quod non incontaminatum sit. Etenim jusjurandum illud nefarium, quod jam memoratum est, quodque in illa etiam inferiori cooptatione jurari debet, satis per se est, ut intelligatis nefas etiam esse levioribus illis gradibus adscribi, atque in iis versari. Deinde, quamvis

¹ Juxta plurium Patrum sententiam, Decretum hoc numero positum omittendum erat; at ex voto S. C. videtur retinendum. Cf. Instructionem S. C. Specialem, Art. 4., supra.

quæ graviora, et scelestiora sunt, iis mandari non soleant, qui superiores gradus assequuti non sunt, perspicue tamen patet perniciosissimarum harum Societatum vim et audaciam ex omnium qui iis nomen dederunt, consensione et multitudine coalescere. Itaque ii etiam, qui inferiores illos gradus non sunt prætergressi, scelerum illorum participes haberi debent. Et in eos cadit illud Apostoli ad Rom., Cap. I.: ‘Qui talia agunt, digni sunt morte, et non solum qui ea faciunt, sed etiam qui consentiunt facientibus.’”¹

522. Fideles itaque Ecclesiæ filii tenebricosos omnes cœtus prorsus fugiant, eos etiam qui districtissimis Ecclesiæ censuris haud comprehendendi videantur. Pro animabus enim periculi plenas, et hos esse, dubitare non licet. Pias potius frequentent “fidelium societates, quæ in Ecclesia Catholica florescunt;” in quibus “nihil retrusum atque abditum, patent omnibus leges quibus reguntur, patent quæ juxta Evangelii doctrinam exercentur opera charitatis.”²

523. In istis scilicet, filii lucis quæ lucis sunt opera faciunt, secretum et tenebras non amant, immo vero odio habent et exhorrescunt. Caveant itaque fideles, et omni studio curent, ne in re tanti momenti decipiantur, ne sub boni specie in pessimam captivitatem trahantur, ne demum “in tenebris et in umbra mortis” versantes, spretis legibus sanctissimis, eas ineant conjurationes, quæ nostræ ætatis malum sunt maxime formidandum, quibusque unus tantum exitus esse posse videatur, ut scilicet omnia tum divina tum humana jura pessumdentur.

¹ Literæ Apostolicæ Leonis XII., Quo graviora, III. Idus Mar., anno 1825.

² Allocutio Pii IX., in Consist. Secret., 25 Sept., 1865.